

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **Y. W.**
zastoupena JUDr. Marií Myslílovou, advokátkou
se sídlem Celetná 602/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-474/ZA-ZA11-VL13-2016

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-474/ZA-ZA11-VL13-2016, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 10 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou její zástupkyně.**

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o její žádosti o mezinárodní ochranu tak, že se tato ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/19 99 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. Žalobkyně uvedla, že v posuzovaném případě byly jednoznačně naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jak podrobněji rozvádíme v následujících částech této

žaloby. Odkázala přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008. Pro úplnost konstatovala, že azyl udělovaný dle písm. b) reflektuje Úmluvu o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951 (dále jen „Ženevská úmluva“) a Protokol týkající se právního postavení uprchlíků ze dne 31. 1. 1967. Žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování, a to z důvodu jejího náboženského vyznání. Ve své výpovědi uvedla, že je členkou neregistrované (tzv. domácí) křesťanské církve. Z její výpovědi dále vyplývá, že jak obavy její, tak obavy jejího okolí z pronásledování ze strany státu, jsou postaveny na racionálním základě. Žalobkyně má důvodné obavy z pronásledování. Poukazuje se, že pro získání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu není zapotřebí naplnit podmínku skutečného osobního pronásledování, byť i toto žalobkyně prokázala, ale toliko důvodnou obavu.

3. Dále uvedla, že v důkazních materiálech k Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně rovněž v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, dále jsou mučeni a v některých případech beze stopy mizí. Dále je členům těchto církví zabavován náboženský materiál, knihy apod., ale i peníze, a to bez opory v zákoně. Tyto informace vyplývají konstantně ze všech relevantních důkazů ve správním spisu, a to jak z důkazů provedených, tak i z důkazů protiprávně (viz odst. 25 této žaloby) neprovedených. Žalobkyně proto odmítla závěry žalovaného (pokud vůbec nějaké závěry ohledně této skutečnosti byly žalovaným učiněny, viz odst. 23 této žaloby), na základě kterých implicitně dovozuje, že obavy žalobkyně nejsou racionální, tedy důvodné.
4. Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblastí mezinárodní ochrany (dále jen „Příručka UNHCR“), jak dále uvedla, v bodě 72 uvádí, že pronásledování z „důvodů náboženství“ může nabývat různých forem, např. zákazu příslušnosti k náboženské komunitě, soukromého či veřejného provádění bohoslužeb, náboženské výuky, nebo se může jednat o závažná diskriminační opatření uvalovaná z důvodů vyznání náboženství nebo příslušnosti k určité náboženské skupině. Odůvodněný strach je zřejmý z osobních výpovědí žalobkyně, kdy jí bezprostředně hrozilo zatčení policií v roce 2013 až 2016, byla nucena se skrývat a v jejím okolí opětovně docházelo k systematickému zastrašování členů její rodiny a jejích souvěrců, jejich pronásledování, zatýkání apod. Stejným způsobem se vyjadřují také důkazní materiály, které dodala žalobkyně a ostatně i ty, které správní orgán využil ke svému rozhodnutí.
5. Dále zdůraznila, že skutečnosti prožité a popsání žalobkyní v průběhu správního řízení, pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. O hrozbě pronásledování žalobkyně pak také svědčí skutečnost, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné pracovní tábory, které zadržují členy náboženských a duchovních skupin. Dané skutečnosti, prožité žalobkyní, případně jí hrozící, pak nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování, jak je definován zákonem a kvalifikační směrnicí. Tento výklad podporují i závěry Nejvyššího správního soudu, které vyslovil např. v rozsudku 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98 nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Azs 25/2014-51. Tento závěr pak lze analogicky použít i na situaci žalobkyně, kdy se její matka musela dlouhodobě skrývat a v roce 2015 byla zatčena a žalobkyně s ní nemá kontakt, kdy byli zatčeni bratři a sestry z jejího okolí, byl zatčen rovněž její kontakt, z obavy před prozrazením musela odejít ze zaměstnání, žalobkyně byla udána policií jako věřící. Tato opatření, se kterými se žalobkyně setkávala ve svém okolí (např. násilí ze strany policie, hrozba umístění do pracovních táborů, hrozba svévolného zadržení, hrozba odsouzení a uvěznění pro otevřené vyznávání víry, prohlídky obydlí, výpsání odměny na křesťany apod.) pak svou povahou odpovídají excesivním opatřením uvedeným v rozsudcích Nejvyššího správního soudu a újmu hrozící žalobci tak

vzhledem k její intenzitě lze podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice a zákona o azylu.

6. Žalobkyně neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takovéto přesídlení by bylo naprosto neúčelné, což se také prokázalo, když se od září 2013 zdržovala na různých místech, všude jí hrozilo prozrazení a policejní tlak a prohlídky zintenzivnily, lidé byli přímo vyzýváni a odměňováni za to, když členy církve oznámili úřadům. Uvedla, že k požadavku účelnosti vnitřního přesídlení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, sp. zn. 4 Azs 99/2007.
7. Z informací dostupných o zemi původu žalobkyně pak dle jejího názoru vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Zvláště pak žalobkyně poukazuje na zprávu organizace ChinaAid, z jejíchž statistik vyplývá, že pronásledování křesťanů probíhá masově ve všech částech země. Z dokumentů o zemi původu rovněž vyplývá, že vnitřní přesídlení obecně není snadné, nadto je stěhování samo o sobě podezřelé a vzbuzující zvýšený zájem úřadů. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením její situace a ochrana v žádné další části Číny nesplňuje minimální standard ochrany lidských práv.
8. Uvedla, že ze zpráv o dodržování lidských práv v Čínské lidové republice vyplývá, že rok 2014 byl rokem, kdy zde docházelo k nejintenzivnější perzekuci křesťanů od dob tzv. Kulturní revoluce z přelomu 60. a 70. let 20. století, načež v roce 2015 tato perzekuce ve značné míře eskalovala. S tím souvisí i skutečnost, že vzrostl celosvětový počet čínských žadatelů o azyl za posledních 5 let. Od té doby se situace nezměnila, resp. se zhoršuje a je přijímána legislativa o náboženských otázkách, která směřuje k jedinému, a to vymýcení všech projevů náboženského života, kromě těch, které jsou pod plnou kontrolou komunistické strany Číny a jejích orgánů. Čína zavedla od 2. 2. 2018 nová přísná omezení náboženství. Víra je v rozporu se stranickou ideologií. (viz. Christian Solidarity International, číslo 2/2018, Slovo úvodem, Čína – Komunistická vláda proti křesťanství). Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému i z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům ve skutkově i časově obdobných věcech udělen azyl. Tito žadatelé žádali o azyl z totožných důvodů a ve shodném časovém období jako žalobkyně. Jelikož je nemožnost vnitřního přesídlení podmínkou pro udělení azylu, je zřejmé, že správní orgán tuto nemožnost vzal za prokázanou v jiných správních řízeních, časově i skutkově shodných se správním řízením proběhnuvším u žalobkyně. Pro úplnost žalobce navrhuje k důkazu vyžádání rozhodnutí vydaných žalovaným v obsahově i časově obdobných rozhodnutí č. j. OAM-872/ZA-ZA02-P15-2015 z 7. 2. 2018, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 1. 2. 2018, č. j. OAM-855/ZA-ZA05-K07-2015 z 1. 2. 2018, č. j. OAM-125/ZA-ZA11-ZA16-2016 z 7. 2. 2018 a č. j. OAM-445/ZA-ZA11-VL13-2016 z 7. 2. 2018 od žalovaného, kdy z těchto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán má za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné. Splnění podmínky selhání ochrany v zemi původu prokazují kromě výpovědi žadatele i mnohé zprávy o stavu dodržování lidských práv a svobod v Číně. Přípustnost a relevance těchto zdrojů vplývá mimo jiné i ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004. Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003. V daném případě je tato podmínka splněna již z toho důvodu, že stát je původcem pronásledování křesťanů na jeho území a o selhání státní ochrany před tímto jednáním tak nemůže být pochyb.
9. Dále žalobkyně upozornila, že skutečnost, že žalovanému je z úřední činnosti známo selhání vnitrostátní ochrany křesťanů v Číně, je zcela zřejmá rovněž ze skutkově i časově obdobných řízení vedených žalovaným, ve kterých byl čínským křesťanům udělen azyl. Tito žadatelé žádali o azyl z totožných důvodů a ve shodném časovém období jako žalobkyně. Jelikož je selhání vnitrostátní ochrany obligatorní podmínkou pro udělení azylu, je zřejmé, že správní orgán tuto

skutečnost vzal za prokázanou v jiných správních řízeních, časově i skutkově shodných se správním řízením proběhnulším u žalobce.

10. Žalobkyně měla za to, že v daném případě jsou zjevné důvodné obavy, že v případě jejího vrácení do Čínské lidové republiky jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Je zde také dána hrozba usmrcení žalobkyně, byť zřejmě ne ve formě uložení trestu smrti (což však také nelze vyloučit např. ve formě nařčení ze špionáže, zrady apod.), nýbrž faktického usmrcení bez předchozího formálního procesu. Takové důvodné obavy jsou na místě, když velké množství relevantních a důvěryhodných zdrojů uvádí, že v Číně po návratu do země žadatelé o mezinárodní ochranu mizí, jsou vězněni, mučeni apod. V řízení o udělení mezinárodní ochrany se zpravidla vyžádá zpráva zastupitelského úřadu či ministerstva zahraničí. V tomto odkázala žalobkyně na zprávu Ministerstva zahraničí ČR, která vychází ze zprávy Velvyslanectví ČR v Pekingu z června 2015, kterou však žalovaný v rozporu s logikou věci nevyužil. Zpráva Ministerstva zahraničí ČR je ohledně kritérií doplňkové ochrany poměrně podstatný zdroj informací. Dle názoru žalobkyně je ve světle této zprávy Ministerstva zahraničí ČR nutno doplňkovou ochranu udělit, obzvlášť když je tato zpráva ve shodě jak s důkazy provedenými, tak s důkazy (protiprávně) neprovedenými. Zatímco žalovaný nepřeložil důkazní materiály poskytnuté žalobkyní a využil pouze omezeného množství důkazních materiálů, rozhodně se nevypořádal s otázkou, zda jsou podobné obavy liché. Správní orgán se tak znovu dopustil pochybení, když za stavu absence důkazů vytvořil nesprávný závěr ohledem neodůvodněnosti žádosti žalobkyně. Žalovaný v rozhodnutí využívá obratu, že v případě žadatele není naplněn standard obavy. Správní orgán neprovedl tzv. test reálného rizika a jen se „odkázal“ na jakousi blíže neurčenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Na tomto místě žalobkyně namítla, že takový podklad pro tvoření závěrů je nepřijatelný. Rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Neudělení doplňkové ochrany je v neposlední řadě v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. (dále jen „EÚLP“). Je jen s podivem, že dle správního orgánu nelze pronásledování a dlouhodobou hrozbu zadržení a nelidského zacházení žalobkyně pro její náboženství považovat za útok na její lidská práva ve smyslu čl. 5 Všeobecné deklarace lidských práv. Vzhledem k tomu, že správní orgán sám připouští problematický standard ochrany lidských práv v Číně, žalobkyně se domnívá, že bylo na něm, aby prokázal, že by její osobě po návratu do Čínské lidové republiky skutečné nebezpečí ze strany čínských orgánů nebezpečí nelidského ponižujícího jednání nehrozilo. Dále uvedla, že k obavě z návratu a k možnosti zmizení osob na území Čínské lidové republiky hovoří také celé spektrum žalobkyní doložených důkazů, jejichž překlad si správní orgán pro údajnou hospodárnost řízení nezajistil. Jedním ze zmíněných důkazů je např. příběh nositele Nobelovy ceny Liu Xiaobo. Žalobkyně v otázce svých obav z návratu na území Číny zmínila především příběh jeho manželky Liu Xia, která po smrti manžela skutečně zmizela, byť se na rozdíl od žalobce jednalo o veřejně známou osobnost, která je postrádána větším spektrem osob. Neudělením doplňkové ochrany tak žalovaný porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný současně zasáhl do práv žalobkyně chráněných čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy; čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení a trestání; čl. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
11. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, a to v první řadě z důvodu nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Ze samotné četby napadeného rozhodnutí je zřejmé, že toto vykazuje tak závažné textové a formulační nedostatky, že mu nelze porozumět a pochopit, jaké konkrétní důvody vedly žalovaného k vydání zamítavého rozhodnutí. Skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní. Skutkové a právní závěry žalovaného si na mnoha místech vzájemně odporují a protirečí. Žalobkyně měla za to, že pro nepřezkoumatelnost je nutno zrušit napadené rozhodnutí ex offio. K textovým a formulačním nedostatkům pak uvedla především skutečnost,

že velmi podstatná část rozhodnutí je naprosto identická, přičemž z rozhodnutí nelze vůbec zjistit, zda byla zkopírovaná pasáž textu využita jako důvod pro rozhodnutí, či nikoliv, případně s jakým výsledkem. Pokud tato pasáž jako důvod pro rozhodnutí využita nebyla, nelze dovodit, proč je tímto ze strany správního orgánu argumentováno, a to dokonce dvojmo. Žalobkyně považovala za zjevné, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné. Nelze akceptovat, aby žalovaný doslovně kopíroval (v některých případech až šestkrát!) své předchozí části odůvodnění, neboť takovýto postup se nejen zcela přičí logice, ale rovněž výsledkem takového postupu nemůže být nic jiného, než vytvoření zcela nesrozumitelného odůvodnění rozhodnutí.

12. Žalobkyně uvedla, že na str. 15, pátý odstavec, napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že při posouzení žádosti vycházel kromě jiného z jí doložených materiálů. Dále však konstatoval, že nepřistoupil k překladu těchto materiálů do českého jazyka, a to údajně z důvodu hospodárnosti. Nelze pominout tento rozpor, kdy na jedné straně žalovaný uvádí, že se s materiály pečlivě seznámil a na druhé straně uvádí, že neprováděl jejich překlad. Další zásadní rozpor spočívá v tvrzení žalovaného, že se seznámil se stranami dokumentů doložených dne 2. 8. 2016, 26. 10. 2016 a 27. 10. 2016. Ohledně materiálů, které žalobkyně doložila správnímu orgánu dne 10. 1. 2017 a dne 5. 4. 2017 správní orgán uvedl, že jejich překlad nezajišťoval a na jejich obsah a důvod se žalobkyně dotázal při ústním pohovoru 5. 4. 2017 a z podání, kde podrobně nastínila obsah článků. Je však zcela nemožné chtít po žalobkyni, aby při ústním pohovoru nebo v krátkém písemném podání shrnula vyčerpávajícím způsobem obsah stovek stran materiálů, koneckonců není to ani její povinnost. Je naopak povinností žalovaného se s materiály seznámit a nepřenášet břemeno provádění důkazů na žalobkyni. Je proto rovněž absurdní tvrzení, že se žalovaný s obsahem těchto materiálů pečlivě seznámil, jak tvrdí v této části rozhodnutí. Pokud žalovaný na straně 15 uvádí, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo jiné z materiálů doložených žalobkyní, toto své tvrzení žádným způsobem nespecifikuje. Žalobkyně doložila v průběhu řízení celou řadu materiálů, a není zřejmé, o kterých materiálech správní orgán hovoří. Z důvodu takto neurčitěho vymezení důkazů, které sloužily jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, nelze než uzavřít, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné.
13. Žalobkyně rovněž konstatovala, že na straně 19, závěr druhého odstavce, napadeného rozhodnutí uvádí žalovaný, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí k této církvi (Církvi všemohoucího Boha) a shledal tedy její tvrzení věrohodnými, na str. 25, třetí odstavec, žalovaný uvádí, že „po porovnání informací sdělených žadatelkou, ..., nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušnicí církve Všemohoucího Boha, neboť její výpověď stran uvedené církve v základních obrysech odpovídá informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít“ V dalším odstavci žalovaný uvádí, že se s ohledem na tvrzenou příslušnost jmenované k církvi Všemohoucího Boha seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně, aby následně na str. 26 učinil závěr o situaci členů náboženských menšin v Číně, a to že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek, v následujícím odstavci stručně popisuje některé z incidentů a potíží, kterým byla žalobkyně vystavena, aby pak dospěl na str. 226 a 27 v rozporu s uvedeným k závěru, že u žalobkyně pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žadatelky nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu jmenované do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal. Závěry žalovaného jsou tak naprosto rozporné a nelogické, což je rovněž důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dle výše uvedené judikatury. Na str. 18 odst. druhý žalovaný uvádí, že neprovedl překlad veškerých doložených důkazních materiálů ze strany žalobkyně z důvodu, že se nejedná o materiály, které by se k osobě žalobkyně konkrétně vztahovaly. Toto zjevně nepravdivé tvrzení žalovaného je dále rozebráno v další části této žaloby. Dále žalovaný uvádí, že materiály doložené žalobkyní jsou zcela zjevně totožného obsahu a závěrů, jako materiály opatřené

žalovaným, a že tedy materiály doložené žalobkyní nemohou přinést naprosto žádný nový pohled na dyný případ (rovněž nepravdivé paušální tvrzení žalovaného, které je blíže rozebíráno v další části žaloby). Žalovaný údajně také jasně vyhodnotil, proč doložené materiály nevyužil jako podklad rozhodnutí. V této části rozhodnutí je zjevný rozpor mezi tvrzením žalovaného, že na jedné straně neprováděl překlad těchto doložených materiálů, avšak na druhé straně tvrdí, že je mu zcela zjevně zřejmé, že obsah těchto materiálů (se kterými se pro absenci překladu nemohl seznámit) je zcela totožného obsahu a závěrů, jako materiály opatřené žalovaným. Žalovaný v této části tvrdí dvě navzájem se vylučující skutečnosti. Na straně 26, třetí odstavec, napadeného rozhodnutí je z textu zřejmé, že byl prokázán incident z března 2016, popsáný v čl. IV. této žaloby, který vedl žalobkyni ke konečnému rozhodnutí opustit vlast. V rozporu s tím žalovaný dále uvádí, že „žadatelce objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive v jejím vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv. Nebyla tedy v zemi své státní příslušnosti pronásledována ve smyslu zákona o azylu a dle správního orgánu neuvedla ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti.“ Žalobkyně v tomto odkázala na pohovor učiněný 26. 10. 2016 a namítla, že výše uvedená tvrzení žalovaného nejsou pouze nepřesvědčivá, ale zcela zjevně také nepravdivá a vnitřně nekonzistentní a rozporná. Rovněž z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné.

14. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřuje ohledně překladů důkazních materiálů. Tvrdí, že překládání všech žadatelkou navrhaných důkazních materiálů by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie a že tyto důkazy jsou nadbytečné. Žalobkyně ve svém sdělení správnímu orgánu v této souvislosti poukázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která však byla ze strany žalovaného zcela ignorována - Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 24/2013 ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007 - 64; ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89; a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63. Žalobkyně se stejně jako stěžovatel v předmětném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostává do situace, kdy učinila za dost svým povinností a podala konzistentní věrohodnou výpověď. Naopak žalovaný nezhodnotil další možné důkazní materiály, které žalobkyně dodala. Žalovaný paušálně odmítl hodnotit veškeré důkazy doložené žalobkyní, byť se jí osobně přímo dotýkají např. následující důkazní materiály, které správnímu orgánu doložila v průběhu správního řízení (2. 8. 2016, 26. 10. 2016, 1. 11. 2016, 10. 1. 2017, 5. 4. 2017, 19. 4. 2017:
15. Žalovaný se dle žalobkyně s uvedenými důkazy vůbec nevypořádal, ani z jeho odůvodnění neplyne, proč neprovedl výše uvedené zcela konkrétní a relevantní důkazy. Proto žalovaný řízení zatížil vadou, která měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Žalovaný pak pochybil také tím, že nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení. Ta za žádných okolností nemůže být stavěna nad možnost relevantního posouzení situace žadatele o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že žalovaný v celém svém rozhodnutí tvrdí, že je seznámen se situací v Číně, a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám, je zarážející, že na druhé straně pak v rozhodnutí uvádí, že žalobkyni v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalovaný pak naprosto popírá veškeré zásady logiky, kdy z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyni v Číně hrozí a zároveň nehrozí nebezpečí. Takovýto výsledek rozhodování nelze akceptovat. Správní orgán tak využil pouze omezené množství materiálu o zemi původu, přičemž ani tyto nevyhodnocují zemi původu jako bezpečnou, a přesto rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal. Rozhodnutí je tak nepodložené a vnitřně rozporné, když správní orgán o Číně její nebezpečnost prohlásil a žalobci neposkytl žádnou ochranu. Nad rámec uvedeného je zřejmé, že správní orgán má pronásledování křesťanů v Číně za zcela prokázané z již udělených žádostí o azyl v skutkově i časově obdobných případech.

16. Žalobkyně dále navrhla k důkazu jako jeden z relevantních materiálů pro vyhodnocení žádosti také zprávu Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015- LPTP ze dne 17. 6. 2015, kdy tento materiál hovoří o zatýkání i mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Byla přesvědčena, že se jedná o naprosto průkazný materiál, který jasně prokazuje oprávněnost jejich obav z návratu do země původu. Žalovaný tento důkazní materiál pro své rozhodnutí nevyužil, což vyvolává důvodné pochyby o snaze žalovaného zjistit skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy. Nelze se ubránit dojmům, že tento důkaz byl účelově pomínut, aby nebyl žalovaný nucen udělit azyl či doplňkovou ochranu žalobkyni. Ve světle této zprávy, kterou žalovaný zcela nedůvěryhodně a nepřesvědčivě ignoroval, byť mu byla nepochybně známa, se jeví jako obzvlášť absurdní tvrzení žalovaného, že se žalobkyně nemá při návratu do Číny čeho obávat, neboť mu zde nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalovaný tak naprosto ignoruje skutečný stav věci.
17. Žalovaný, jak žalobkyně dále uvedla, se v rozhodnutí, konkrétně na str. 19 odst. druhý, pokusil vypořádat s její námitkou ohledně nepoužitelnosti zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2016. Námitka žalobkyně směřovala ke skutečnosti, že zpráva Ministerstva Vnitra Velké Británie z roku 2016 je postavena na britském soudním rozhodnutí, které je již překonáno vlastní soudní praxí. Rozhodnutí, na kterém je zpráva postavena, bylo vydáno 6. 6. 2013, tedy je mnohem starší, než Zpráva ministerstva zahraničí České republiky, kterou žalovaný neprovedl k důkazu, ač mu byla známa. Nadto je citované rozhodnutí Britského soudu překonáno rozhodnutím Upper Tribunal ve Spojeném království Velké Británie, č. j. AA/05877/2014, z 8. 12. 2015. Žalovaný se s námitkami žalobkyně vypořádal zcela nepřesvědčivě, resp. nevypořádal se s nimi vůbec. Považovala za naprosto nesmyslné domnívat se, že by se při případném návratu do Číny nezaměřily zdejší orgány na rozpor mezi krátkodobým turistickým vízem, které bylo žalobkyni uděleno a na skutečnost, že více než 2 roky pobývala v České republice. Vzhledem k tomu, že zejména v evropských státech, ale zároveň ve většině států světa je vyloučeno bez jakéhokoli statusu dlouhodobě pobývat. Žalobkyně by tak byla ve zcela reálném nebezpečí v případě návratu do Číny, neboť její žádost o mezinárodní ochranu je i bez výslovného prohlášení České republiky z výše uvedených skutečností zjevná. Toto tvrzení podpořila žalobkyně návrhy dalších důkazů přesně v žalobě identifikovaných pod body 1. až 21.
18. Žalobkyně rovněž konstatovala, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že po provedeném dokazování nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzení žalobkyně o pronásledování považuje za nevěrohodné, v rozporu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 12. 2015, sp. Zn. 6 Azs 235/2004 a v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013-34. Co se týče protokolace prováděné ze strany žalovaného, pak žalobkyně namítla, že zejména v důsledku nepřesných překladů z čínského jazyka tato vykazuje na některých místech nedostatky, plynoucí mimo jiné z neporozumění otázce či překladu. Věrohodnost výpovědi dokládá skutečnost, že žalobkyně na všechny otázky žalovaného vždy zcela dobrovolně a bez váhání odpověděla a nelze dovodit, že by cokoli záměrně tajila.
19. Na straně 23 a 24 napadeného rozhodnutí vytváří žalovaný, jak žalobkyně upozornila, jakousi konspirační teorii bez jakýchkoliv důkazů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním obsaženým v daném správním spisu o tom, že žalobkyně je údajně ekonomickým migrantem. Toto zjevně nepodložené tvrzení vzbuzuje rovněž závažné pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Co se týče skutkových zjištění obecně, pak je zjevné, že žalovaný nerozlišuje mezi těmi, které by měly vyplynout na základě provedeného dokazování a mezi těmi, které jsou výsledkem domněnek a teorií žalovaného, ač nemají podklad v provedených důkazech. Jedná se o zřejmé porušení zásady zákonnosti a rovněž o porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Nelze se rovněž ubránit dojmům, že žalovaný je veden snahou ignorovat fakta svědčící ve prospěch žádosti žalobkyně a naopak generuje zcela fiktivní konspirační teorie, které následně využívá jako odůvodnění vedoucí k zamítnutí žádosti žalobkyně. Naprosto

nepodložené a irelevantní jsou dle jejího názoru i neurčité a nepodložené domněnky žalovaného o tvrzené organizované skupině, o organizované cestě do Zastávky u Brna, atd. Tyto skutečnosti nejsou nijak důkazně podloženy a žalovaný jimi argumentuje zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy, kdy zejména ignoruje obsahy pohovorů s žalobkyní. Z důvodu vágních formulací nadto není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů žalovaný své domněnky dovozuje.

20. Žalovaný na str. 28 odst. čtvrtý uvádí, že jej zajímá vždy a pouze skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele k závažnému porušení lidských práv z důvodů uvedených v zákoně o azylu. K tomu žalobkyně uvrfls, že je křesťanem, patří k neregistrované domácí Církvi všemohoucího Boha, pochází z Čínské lidové republiky, kde je dominantním náboženstvím v širším slova smyslu ateismus, kdy téměř všechny jiné církve a náboženské společnosti jsou nejen odmítány, ale také pronásledovány a trestány, což žalovaný vzal za prokázané. Žalobkyně také sama popsala osobní zážitky, kdy se setkala ona, členové její rodiny nebo spoluvěrci s pronásledováním. Vzhledem k tomu, že žalovaný vzal příslušnost žalobce k Církvi všemohoucího Boha za prokázanou, měl vzhledem k objektivním informacím i subjektivním zážitkům žalobkyně jednoznačně uzavřít, že žalobkyně je oprávněna využít institutu mezinárodní ochrany. Jako jeden z důvodů pro neudělení mezinárodní ochrany uvádí napadené rozhodnutí okolnost, že žalobkyni byl vydán cestovní pas a rovněž se jí podařilo vycestovat z Číny. Správní orgán v předchozí části napadeného rozhodnutí klade k tíži žalobkyně skutečnost, že uvedla nepravdivé informace pro potřeby udělení turistického víza i nepravdivé důvody pro příjezd do ČR. Správní orgán dále vytýká žalobkyni, že o tomto neinformovala správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Na druhou stranu však správní orgán uvádí, že žadatelce byl čínskými orgány, bez jakýchkoli problémů či překážek, vydán cestovní pas pro potřeby jeho vycestování z vlasti a v samotném vycestování jí rovněž nebylo nijak bráněno. Z tohoto pak správní orgán dovozuje “naprostý nezájem” čínských státních orgánů o osobu žalobce. Žalobkyně má za to, že tyto dva závěry žalovaného jsou naprosto v rozporu. Za situace, kdy žalobkyně byla nucena použít vytvořené dokumenty k opuštění Číny, nelze tvrdit, že tyto dokumenty získala bez jakýchkoli problémů či překážek, jak uvádí správní orgán. Žalovaný dále zpochybňuje věrohodnost žalobkyně na základě toho, že neinformovala o nepravdivých skutečnostech správní orgán ani cizineckou policii z vlastního rozhodnutí a bezprostředně po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně má za to, že o tomto řádně sama informovala, když předložila svou žádost o azyl a vízum, kde byly uvedeny odlišné informace. Z těchto dokumentů pak rozpor vyplývá a správní orgán měl možnost se s tímto rozporem seznámit. Žalobkyně pak považuje za nutné uvést, že vždy při odkrývání nesrovnalostí v dokumentaci spolupracovala se správním orgánem a uváděla pravdivé informace. Jak je uvedeno v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 8. 2016, žalobkyně nechtěla lhát českým úřadům při vyřizování víza, byla však nucena uvést nepravdivé údaje, neboť v opačném případě by jí nebylo umožněno vycestovat z Číny a byla by stíhána tamními orgány. Žalobkyně neměla jinou možnost jak ochránit svou svobodu, zdraví a možná i život, než uvést nepravdivé údaje, aby mohla uprchnout ze své vlasti. Neobstojí tak tvrzení žalovaného, že žalobkyni byly vydány cestovní dokumenty bez jakýchkoli problémů. Žalobkyně má naopak za to, že v případě, kdy by uvedla pravdivé údaje, nejenže by jí nebylo dovoleno vycestovat, ale mohla by být zadržena čínskými orgány. Pokud jde o pas, žalobkyně se jen domnívá, že pas jí byl vydán, protože pas vydávají v jiném obvodu města než tam, kde s rodinou bydlela a byla hledána policií.
21. Žalobkyně závěrem uvedla, že jí nebylo doručeno napadené rozhodnutí v čínském jazyce a nebylo jí ani celé přetlumočeno do čínského jazyka. Tím bylo rovněž porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť neměla možnost se s napadeným rozhodnutím řádně seznámit za účelem efektivního využití opravných prostředků. Nepřeložení rozhodnutí do jazyka, který

žalobkyně ovládá, je rovněž i porušením čl. 13 EÚLP, neboť žalobkyně takto přišla o účinný právní prostředek nápravy. Přeložené rozhodnutí nebylo žalobkyni doloženo ani přes její písemnou žádost. Proto je její možnost obrany proti rozhodnutí, za situace, kdy nemá finanční prostředky ani časový prostor pro zajištění překladu napadeného rozhodnutí, zcela zásadním porušením práva na spravedlivý proces. Takovýto postup nelze akceptovat a i z tohoto důvodu je nutno napadené rozhodnutí zrušit.

II. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí a měl za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Vyslovil přesvědčení, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobkyně shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu. Odkázal přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 215/2014-35.
23. Dále konstatoval, že žalobkyně svou žádost neodůvodňovala jinak než v souvislosti s náboženským přesvědčením, důvody k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu v posuzovaném případě absentují. Na této skutečnosti nic nemění ani následná žalobní argumentace, žalovaný proto odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění rozhodnutí (str. 22 a násl.). V napadeném rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu u žalobkyně neshledal. Sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v zemi jejího původu a konkrétních potížích, přesto byl však nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. V podrobnostech na ně odkázal, když rozhodnutí považoval za dostatečně odůvodněné a netrpící nepřezkoumatelností. Uvedl, že za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl s žalobkyní celkem tři pohovory, ve kterých měla možnost objasnit všechny důvody a okolnosti, které ji vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci těchto pohovorů však žalobkyně odpovídala vyhýbavě a velmi obecně. Často nikoho nejmenovala, mluvila obecně o sestrách a bratřích ve víře, prostředníkovi, průvodcích atd. Mluvila o svém rozsáhlém pronásledování, avšak při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování neměla žádné problémy. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku. Stížnost č. 53110/16 byla podána stěžovatelkou čínské státní příslušnosti, hlásící se ke křesťanské domácí Církvi všemohoucího Boha. ESLP se v něm vyslovil k závěrům švýcarského Státního sekretariátu pro migraci (SEM), který uváděl: „*A konečně její výpověď o jejím odchodu z Číny vyvolala pochyby o důvěryhodnosti stěžovatelky. Stěžovatelka tvrdila, že osobně požádala o vydání pasu v listopadu 2014 a obdržela jej bez jakýchkoli problémů. Pokud by byla pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z Pekingského mezinárodního letiště. S uvážením restriktivního přístupu správních orgánů ke kontrole vstupu osob do Číny i jejich odchodu z Číny zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních*

orgánů.“ Spolkový správní soud odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí SEM zamítl a mj. konstatoval: „Okolnosti jejího odchodu ze země v dubnu 2015 na základě nově vydaného pasu v neposlední řadě naznačovaly, že v rozporu s jejími tvrzeními nebyla v té době cílem pronásledování správních orgánů.“ V tomto rozsudku je mezi informacemi o zemi původu citováno ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraniční USA – Čína z 13. 4. 2016: „[Oddíl 2d] ... Vláda rozšířila uplatňování výjezdních kontrol na cestující opouštějící zemi na letištích i prostřednictvím jiných hraničních přechodů s cílem zabránit cestám do zahraničí některým disidentům ... Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně náboženských vůdců, politických disidentů, stěžovatelů a etnických menšin, se zmiňovaly o tom, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.“ V další zde citované zprávě, resp. sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádaném dne 6. 3. 2014, se uvádí: „Na základě korespondence s ředitelstvím pro výzkum z 10. 2. 2014 výkonný ředitel Dui Hua Foundation potvrdil, že letištní bezpečnostní pracovníci mají přístup do online databáze občanů čínské Úřadu veřejné bezpečnosti (Public Security Bureau of China), kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jsou sledováni správními orgány [rovněž známé jako „Policenet“ nebo „Zlatý štít“]. Zástupci Laogai Research Foundation obdobně uváděli, že zprávy o „zkušenostech aktivistů, kteří byli zadrženi při pokusu absolvovat mezinárodní let, jasně dokazují, že letištní pracovníci jsou napojeni na „Policenet“ ... Jeden z kolegů Cao Shunli, které bylo rovněž zabráněno v cestě do Ženery na školení týkající se lidských práv v září 2013, později zveřejnil její zkušenosti na letišti v Kuang-čou ... Podle Laogai Research Foundation tento její kolega uvádí, že v okamžiku, kdy letištní úřady nechaly její pas projít skenovacím zařízením, vydávalo toto zařízení zvuky upozorňující letištní pracovníky na to, že je sledována policií. Byla následně zadržena na letišti Kuang-čou Pajjiun a bylo jí sděleno, že ji šanghajska policie nedovolí opustit zemi. Poté byla dopravena z Kuang-čou do Šanghaje k zadržení a výslechu. Zkušenosti této ženy představují konkrétní důkaz o koordinaci činnosti letištních pracovníků s policejními útvary při sledování a zadržování představitelů politického disentu ...“

24. ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: „Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla sledována čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám sledovaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“
25. Žalovaný tak byl přesvědčen, že v případě žalobkyně shromáždil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací z různých objektivních zdrojů, na základě kterých byl spolehlivě zjištěn skutkový stav. V rozhodnutí uvedl, které doložené či navrhované materiály mezi podklady pro rozhodnutí nezařadil, včetně důvodů, jež jej k takovému kroku vedly. Je přesvědčen, že žalobkyni svým postupem na jejich právech nezkrátil a jednal i v souladu se související judikaturou (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017 č. j. 1 Azs 227/2017 – 33. Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrůznějších materiálů žadatelkou a jejím právní zástupkyní. Žalobkyně při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech osobně její jméno zmiňováno není, že obsahují pouze informace o událostech, které se staly v místě a prostředí, kde žila. I z dalších sdělení vyplývá, že je jimi dokládána zejména situace křesťanů v zemi původu žalobkyně. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivy správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí žalovaný vycházel, naplňují dle jeho názoru požadavky formulované např. v rozsudku NSS ze dne 4. 2. 2009 č. j. 1 Azs 105/2008 či v ustanovení § 23c zákona o azylu. Za takových okolností tedy žalovaný oprávněně neshledal, že by zadávání překladů doložených

materiálů za účelem zařazování dalších obecných informací o pronásledování křesťanských náboženských menšin neobsahujících konkrétní skutečnosti týkající se přímo žadatelky a jejich konkrétních problémů ve vlasti mohlo přispět ke spolehlivému zjištění stavu věci, či vnést do případu cokoliv nového. Je zjevné, že žalovaný jednal v souladu se zásadou procesní ekonomie. V tomto kontextu se konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně jeví jako případné, stejně jako zdůrazňovaná nutnost shledat individuální pronásledování osoby žadatele ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.

26. Žalovaný považoval za liché námitky vůči argumentaci týkající se zařazení zprávy Čína: Křesťané, vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie v březnu 2016, kterou v napadeném rozhodnutí uvedl. Poukázal na to, že jde o jeden z řady dalších k věci shromážděných podkladů, v jejichž celkovém kontextu byl žalobkyní předestřený azylový příběh posuzován. Ve vztahu k argumentaci domáhající se zohlednění zastaralosti touto zprávou zmiňovaného rozsudku Velké Británie a usilující o zohlednění jiného žalovaný uvedl, že správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není založeno na zmiňovaném precedentu a uvedenou zprávu považuje za jeden z objektivních, odborně ceněných a nezávislých zdrojů pro získání informací o situaci v Číně. Neopomněl rovněž zmínit, že navzdory odlišnostem mezi kontinentálním právním systémem a common law uplatňovaným ve Velké Británii jsou ČR i Velká Británie vázány týmiž euro uniijními směrnici, upravujícími agendu mezinárodní ochrany. V této zprávě je pod bodem 6.1.12 mj. uvedeno: „V září 2015 Kanadská rada pro imigraci a uprchlíky vydala odpověď na dotaz, zda se jméno osoby zadržené na setkání podzemní církve objeví v databázích veřejné bezpečnosti (PSB), a citovala z korespondence s předsedou organizace China Aid, což je mezinárodní křesťanská organizace lidských práv: „Jména osob zadržených během setkání podzemních církví jsou evidována v databázích PSB (tamtéž). 26. 8. 2015)... [a] „obvykle to první, co příslušníci PSB nebo [úřadu pro náboženské záležitosti (RAB)] udělají, když provedou zátah proti domácí církvi, je zjištění čísla OP, jména a osobních údajů typu data narození a adresy bydliště/ zaměstnání“... načech se tyto údaje ukládají a klasifikují do jedné z pěti tříd „bezpečnostní a politické brožby“ v rámci „databáze řízení dynamické stability“, ke které mají přístup všechny složky čínského bezpečnostního aparátu“ (tamtéž).“ ... Úředník kanadského velvyslanectví v Pekingu v podobném duchu sdělil, že „je velmi pravděpodobné, že PSB vede evidenci zadržovaných osob, což platí i pro lidi zadržené na setkáních podzemní církve“ (10. září 2015).“
27. Žalovaný dále uvedl, že se jeví logickou jeho úvaha, že žalobkyně mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení v rámci historicky, sociálně i jazykově pro ni blízkého prostředí Číny, kde by navíc byla vlastním rodinným příslušníkem nepochybně blíže než v Evropě. Žalovaný nemohl pominout ani fakt, že žalobkyně přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. K tomu dále zdůraznil, že žalobkyně byla v rámci tohoto řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu opakovaně poučena o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz protokoly z pohovorů ze dne 1. 8. 2016, 26. 10. 2016 a 6. 12. 2016). Správní orgán v odůvodnění popsal konkrétní skutečnosti a souvislosti nesvědčící o tom, že motivem odjezdu žalobkyně z vlasti byly jí tvrzené důvody a shrnul, že se týkají zejména bezproblémového získání cestovního pasu, uvedení nepravdivých informací vůči zastupitelskému úřadu ČR a cizinecké policii na letišti v Praze a podání vysvětlení těchto skutečností až na výzvu žalovaného po konfrontaci s příslušnými materiály, vysoké pravděpodobnosti organizovanosti příjezdu žalobkyně a jejích ostatních souvěrců, bezproblémového odcestování z mezinárodního letiště v Pekingu a nesdělení konkrétního impulsu k odjezdu po delší době, kdy čelila uváděným negativním krokům čínských orgánů. Žalovaný tak uzavřel, že důvody žalobkyně k odjezdu z Číny byly jiné, než prezentuje, s

vysokou pravděpodobností se jedná o důvody ekonomické. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně, i přesto, že byla příslušnicí zmiňované církve a svou víru i po několik let v zemi původu vyznávala, nikdy nebyla čínskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami země zadržena, či vězněna. Nebyla, ani v současnosti není trestně stíhána, ani se nestala terčem jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností konstatoval, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti v zemi původu ohrožena nebyla a dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotila. Žalovaný byl toho názoru, že pokud by byla žalobkyně ve své vlasti pronásledována, jak uvádí v průběhu správního řízení, jistě by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohla ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů, s vlastním pravým pasem obsahujícím biometrické údaje. Žalobkyně dokonce uváděla, že po událostech, které se odehrály v březnu 2016 (kdy ji po jednom ze setkání v rodině jedné spoluvěřící, její snacha vyfotografovala a fotografii předala policii), se dozvěděla, že po ní policie s její fotografií pátrala a vyptávala se kolemjdoucích. Státní orgány v Číně měly dostatek času i prostředků k zadržení žalobkyně, pokud by o ni skutečně měly zájem a skutečně po ní pátraly, správní orgán v rozhodnutí poukázal na souvislosti, na jejichž základě shledal tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu jako nepřesvědčivé, i s ohledem na bezproblémové vycestování přes mezinárodní pekingské letiště. Po celkovém posouzení konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání, které by představovalo vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení žalovaný u žalobkyně z náboženských důvodů ani neshledal ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího.

28. Žalovaný tedy konstatoval, že skutečnosti představující okolnosti hodné zvláštního zřetele v případě žalobkyně shledány nebyly, žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil i ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Při posouzení situace žalobkyně nepřekročil meze správního uvážení a vyslovený závěr řádně odůvodnil. Žalovaný připomněl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003. Dále poznamenal, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně, když posoudil zejména její rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, s přihlédnutím k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Ze strany žalovaného správního orgánu nepřiznání humanitárního azylu rozhodně nebylo způsobeno libovůlí, což jasně dokládá spisový materiál.
29. Ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti z hlediska ustanovení § 14a žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 80/2007 ze dne 17. 3. 2008 a rozsudek č.j. 5 Azs 232/2005 ze dne 27. 9. 2006:
30. K námitce týkající se neurčitěho odkazu na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva žalovaný konstatoval, že ve smyslu stanoviska zmíněného v napadeném rozhodnutí žalovaným se vyslovuje ESLP např. v rozsudku ve věci Öcalan proti Turecku ze dne 12. 5. 2005. Žalovaný uvedl, že žalobkyně po dobu několika let, kdy v zemi původu vyznávala svou víru, nikdy nebyla zadržena, nebo snad vězněna, ani nehovořila o jiném negativním chování čínských státních orgánů nebo bezpečnostních složek konkrétně vůči její osobě. Krom změny bydliště (navíc v rámci jednoho regionu) žádné jiné speciální opatření proti údajné obavě ze zatčení nedělala.
31. Žalovaný zároveň uvedl, že k vyřešení své situace mohla žalobkyně využít i možnosti vnitřního přesídlení, odkázal na její bezproblémovou cestu do Pekingu a odlet z jednoho z nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi. Až do doby jejího vycestování nebo minimálně v

tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak žaloba tvrdí. Sdělení žalobkyně o nepropojenosti jednotlivých složek orgánů, s nimiž vešla do kontaktu (např. při vydání cestovního pasu), žalovaný vyhodnotil jako nepřesvědčivé.

32. K námitce žalobkyně, že správní orgán v napadeném rozhodnutí některou pasáž citoval vícekrát, žalovaný uvedl, že prvně je uvedeno zdůvodnění o neudělení azylu a podruhé zdůvodnění o neudělení doplňkové ochrany. Na druhou stranu podotkl, že i sama právní zástupkyně žalobkyně využívá téměř totožné žaloby u jednotlivých svých klientů.
33. Žalovaný dále uvedl, že on nikdy nebyl iniciátorem žádné z medializací a nikdy on sám neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech. Naopak samotní jednotliví vyznavači těchto církví, kteří zde žádají o mezinárodní ochranu, sami dobrovolně vystoupili v nejrůznějších médiích a medializovali vedení svého správního řízení (např. v rámci internetové televize DVTV). I to svědčí dle názoru žalovaného o tom, že dotčení nemají skutečné obavy ze zveřejnění jejich případů, pokud se na tomto prostřednictvím svých právních zástupců, nebo dokonce osobně, podílejí. Tvrzení, že právě kvůli zveřejnění byt' jen obecné informace o jejich pobytu v České republice je ohrožuje, tak žalovaný rozhodně nemůže považovat za důvodné. Nadto žalovaný i na straně 38 a násl. napadeného rozhodnutí vysvětlil, že z Číny do České republiky cestuje na 200 tisíc turistů ročně, není tak z hlediska kvantity možné identifikovat konkrétně žalobkyni. Nadto podotkl, že neexistují žádné důkazy o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Prezentovaná obava žalobkyně se tak jeví spíše jako účelová.
34. Námitku, že žalovaný neumožnil žalobkyni seznámit se s rozhodnutím v jejím rodném jazyce, shledal jako lichou, neboť jak vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 7. 3. 2018, byla žalobkyně v tento den řádně seznámena s obsahem rozhodnutí, včetně poučení o jejich dalších právech a povinnostech, a to v jazyce čínském, za přítomnosti tlumočnice. Svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla. Žalovaný tak trval na tom, že žalobkyni svým postupem v řízení na jejich právech nezkrátil. Nelze přijmout jako důvodnou argumentaci, že by byla žalobkyně žalovaným připravena o účinný právní prostředek nápravy, když je z jejího dalšího postupu právně zastoupené žalobkyně zjevné, že v souladu se zmíněným poučením napadla správní rozhodnutí žalobou datovanou v zákonné lhůtě. Žalovaný nadto v souladu s § 22 odst. 3 zákona o azylu odkázal na možnost přizvat si tlumočníka na vlastní náklady, případně si opatřit překlad rozhodnutí do čínského jazyka na vlastní náklady.
35. K námitce nepřesné protokolace provedených pohovorů, zejména překladů, žalovaný uvedl, že u každého pohovoru byl přítomen tlumočník pro jazyk čínský. Při prvním pohovoru ze dne 1. 8. 2016 žalobkyně žádné námitky vůči protokolaci a překladům neměla. V případě druhého pohovoru ze dne 26. 10. 2016 byl celý protokol o pohovoru zpětně žalobkyni přetlumočen a ta též uplatnila námitky a opravy textu, které žalovaný zaznamenal. Obdobně pak žalobkyně postupovala po zpětném přetlumočení protokolu o třetím doplňujícím pohovoru ze dne 1. 11. 2016.
36. Žalovaný považoval také za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je správním orgánem vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Na tom nic nezmění ani skutečnost, že správní orgán shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Taková argumentace je tak bezpředmětná. Navíc žalovaný poukázal opětovně na nutnost respektovat povinnosti plynoucí z ustanovení § 19 zákona o azylu. Žalovaný měl za to, že odůvodnění v logickém sledu a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobkyně ve svém souhrnu nevedou v

důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Důvody závěrů vyslovených správním orgánem jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé.

37. Doplnková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny. V tomto ohledu žalovaný odkazuje na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění správního rozhodnutí.

III. Replika žalobkyně

38. K vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že pokud jde o věrohodnost její výpovědi ve správním řízení, jsou tvrzení žalovaného vnitřně rozporná. Žalovaný cituje z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, kdy na rozdíl od projednávaného případu stěžovatelka nevypovídala konsistentně, nepopisovala žádnou osobní zkušenost s policejními složkami Čínské lidové republiky, neměla hluboké znalosti církve, o které tvrdila, že je její členkou, a správní orgán nikdy nekonstatoval, že má tyto skutečnosti za prokázané.
39. Oproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí na jedné straně nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně, pokud jde o její příslušnost ke konkrétní náboženské skupině, či její tvrzení o životě v zemi jejího původu a o jejich konkrétních potížích, a na druhé straně tvrdí sníženou věrohodnost žalobkyně, pokud jde o skutečné důvody odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a žádosti o mezinárodní ochranu, a to s odkazem na shora uvedenou citaci. Žalobkyně namítala, že okolnosti jejího opuštění Číny byly zcela rozdílné oproti citovanému případu, vízum získala velice komplikovaně přes zprostředkovatele a bylo to značně riskantní. Současně poukázala na to, že obdobně opustili zemi původu i jiní křesťané z Čínské lidové republiky, jejichž žádosti o udělení mezinárodní ochrany však žalovaný vyhověl. Pokud tedy ESLP citoval ze zprávy o dodržování lidských práv za rok 2015 Ministerstva zahraničí USA – Čína (z 13. 4. 2016), že „*Většina občanů byla schopna získat pas, nicméně osoby, které vláda považovala za potenciálně rizikové, včetně m, že jim bylo vydání pasů pravidelně odpíráno či že jim bylo i jinak bráněno v cestování do zahraničí.*“ pak tyto citace ničeho nedokazují, a jsou tudíž irelevantní. Pokud několik osob uvedlo, že mělo problémy s vycestováním, neznamená to, že tyto problémy musí mít všichni pronásledovaní občané Čínské lidové republiky. Někteří, jako je tomu např. u žalobkyně, zřejmě nejsou vedeni ve všech registrech hledaných osob. Tato skutečnost ovšem nijak nesnižuje prokázané aktivity policejních orgánů, které mají na svědomí neustále gradující pronásledování, stíhání, mučení a trestání nábožensky nepohodlných osob. Stejně tak ničeho nedokazuje ani sdělení Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, vyžádané dne 6. 3. 2014. Citované sdělení nevyvrací výpověď žalobkyně a závěry žalovaného, že žalobkyně přísluší ke konkrétní náboženské skupině, která je v zemi původu zakázána a občané ČLR za členství ve skupině pronásledováni.
40. Žalobkyně poukázala na to, že dva měsíce poté, co byla zadržena, ji policie znovu hledala v bydlišti a hrozila, že příště už půjde do vězení, a obdobně na ni naléhal starosta obce, což vše podrobně vypověděla při pohovoru dne 22. 11. 2016, na který tímto odkazuje.
41. Žalovaný ve svém vyjádření na jedné straně nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, a na druhé straně tvrdí, že žalobkyně neprokázala individuální pronásledování, jakoby šlo příslušnost ke skupině a důsledky s tím spojené oddělit. Žalobkyně je součástí pronásledovaného celku věřících se všemi znaky a důsledky. Pronásledování křesťanů v Číně je notoricky známou skutečností – viz

https://www.idnes.cz/zpravy/zahranicni/cina-krestane-muslimove-perzekuce-pronasledovani-vlada.A180910_164940_zahranicni_dtt.

42. Žalobkyně dále poukázala na čl. 300 trestního zákoníku ČLR, dle kterého je již samotná příslušnost k nepovolené církvi či sektě nezákonná a je postihována trestem odnětí svobody v sazbě tři až sedm let. Žalobkyně rovněž zcela rozhodně odmítla závěr žalovaného, že přistoupila k objasňování předložené nepravdivých informací zastupitelskému úřadu ČR a rovněž cizinecké policii na mezinárodním letišti Václava Havla v Praze až po konfrontování s kopií své žádosti o udělení víza, obsahující informace rozdílné od těch, které poskytla v řízení o mezinárodní ochraně. Tento závěr je vnitřně rozporuplný. Žalovaný nepochybně, že žalobkyně při žádosti o udělení azylu poskytla pravdivé informace a při pohovoru vysvětlila rozpor mezi informacemi, které uvedla v žádosti o vízum a při vstupu do prostoru letiště Václava Havla. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobkyně měla možnost požádat o mezinárodní ochranu hned po svém přiletu na Letišti Václava Havla, žalobkyně namítla, že o této možnosti nevěděla a jak již uvedla v pohovoru, hned po vstupu na území České republiky zjišťovala, jak požádat v České republice o azyl, přičemž byla nasměrována do azylového střediska v Zastávce u Brna, kde žádost podala.
43. Žalobkyně poukázala na zprávu VOP k azylovým řízením, dle které je zcela logické, že stěžovatel nemohl v žádosti o vízum uvést pravý důvod návštěvy ČR, tedy podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť vízum by jí v takovém případě určitě nebylo uděleno. Sám by tím totiž deklaroval, že nemá v úmyslu vrátit se do země původu před skončením platnosti víza, což je v souladu s vízovým kodexem důvod pro zamítnutí žádosti³ (viz str. 19 a 20 zprávy VOP). Kromě toho i VOP ve své zprávě uvádí, že „žadatelé o možnosti podání žádosti přímo na letišti nemuseli vůbec vědět. Na nedostatečné informování potenciálních uprchlíků o možnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu na letišti, jak ukládá čl. 8 odst. 1 procedurální směrnice, jsem ostatně poukázala ve své zprávě z října 2017. V prostorách obou terminálů letiště Václava Havla slouží k informování přichozích cizinců o možnosti požádat o mezinárodní ochranu pouze informační tabule UNHCR, které tam ale byly instalovány teprve v lednu 2017 (v době příchodu žadatelů tam tudíž ještě nebyly) a navíc neobsahují informace v čínšském jazyce.“ (viz s. 22)
44. Žalobkyně je tedy přesvědčena, že ani skutečnost, že o mezinárodní ochranu nepožádala přímo na letišti Václava Havla v Praze, nemůže mít negativní dopady na hodnocení její věrohodnosti. To potvrzuje i zpráva VOP, dle které: „podání žádosti o mezinárodní ochranu v řádu několika dnů po příchodu na území České republiky lze v případě žadatelů, kteří nemluví českým jazykem a neznají české prostředí, považovat za podání žádosti v nejkratší možné době.“ (viz s. 22).
45. Žalobkyně dále odmítla názor žalovaného, že měla možnost vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobkyně nemohla využít pro řešení své situace vnitřního přesídlení v rámci Čínské lidové republiky, jelikož situace křesťanských uprchlíků je, jak žalobkyně i dokládala navrženými důkazy, ve všech provinciích Čínské lidové republiky neutěšená. Žalobkyně nemůže z důvodů bezpečnosti kontaktovat své rodinné příslušníky, jelikož by tímto ohrozila sebe i je. Situace křesťanských věřících v Čínské lidové republice se, jak je dostatečně doloženo předkládanými důkazními materiály, a to jak v tomto řízení, tak i v řízení předcházejícímu napadenému rozhodnutí, neustále zhoršuje, žalobkyně tak má odůvodněnou obavu, že v případě jejího vynuceného návratu do Čínské lidové republiky jí hrozí zatčení, věznění, mučení, vykonstruované obvinění a odsouzení pro její náboženskou příslušnost. Žalovaný, dle názoru žalobkyně, v rozporu s judikaturou NSS (zejména rozsudkem ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 nebo rozsudkem ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108) v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nehodnotí reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost řešení problémů stěžovatele prostřednictvím vnitřního přesídlení, a zároveň neuvádí, konkrétní oblast, kam by se žalobkyně dle něj měla přesídlit. Je proto jednoznačné, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

46. Žalovaný, jak žalobkyně upozornila, ve svém vyjádření činí na str. 9 a 10 další vnitřně rozporná tvrzení. Uvádí, že čínské orgány se nemohly dozvědět o žádosti žalobkyně o azyl, když ročně navštíví ČR vysoký počet občanů Číny s turistickým vízem a zároveň je zde absence možnosti identifikovat čínskými orgány konkrétně žalobkyni. Žalovaný na jedné straně dovozuje k tíži žalobkyně absenci zařazení do evidence příslušníků domácí církve, na druhé straně bez dalšího předpokládá, že čínské orgány nemají povědomost o tom, že žalobkyni propadlo turistické vízum, a že se stále zdržuje v zahraničí. Žalovaný se nijak nevyjadřuje k námitce žalobkyně, že musí čínské orgány vědět o propadnutí jejího víza. Už samotná skutečnost, že žalobkyně pobývá na území ČR téměř dva roky, je jistě pro čínské orgány podezřelou. Naopak žalovaný činí opět svůj závěr o absenci možnosti identifikovat čínskými orgány jednotlivé žadatele o mezinárodní ochranu, aniž by uvedl skutečnosti a důkazy, na základě kterých tak usuzuje.
47. Žalobkyně zdůraznila, že vzhledem k tomu, že veškeré důkazní materiály, které pocházejí z různých a důvěryhodných zdrojů, prokazují, že Čínská lidová republika oficiálně, systematicky a tvrdě pronásleduje křesťany na svém území, nelze přisvědčit žalovanému, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Rovněž nelze přisvědčit názoru žalovaného, že při návratu na území země původu žalobkyni nehrozí nebezpečí věznění, nelidské ponižující zacházení či dokonce trest smrti, a stejně tak nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že problémy žalobkyně se státními orgány, především policií, v zemi původu, nedosahovaly intenzity pronásledování a závažného porušení základních lidských práv.
48. Závěry žalovaného o tom, že žalobkyni nemůže hrozit žádné nebezpečí v souvislosti s podání žádosti o azyl v zahraničí, nemají oporu ve správním spisu. Není totiž pravda, že neexistují zprávy o špatném zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vrací do Číny. Žalovaný si však žádné takové informace neobstaral, ačkoli informace o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti je běžnou součástí podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a to i v případech, kdy samotný žadatel výslovně nenamítá, že by mu v tomto ohledu mělo něco hrozit. Žalovaný zcela pominul vyjádření Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, podle kterého *„lze očekávat, že někteří neúspěšní žadatelé o MO budou po návratu omežováni na svých právech...lze připustit, že k omezení osobních svobod a práv může dojít i u neúspěšných žadatelů, kteří jsou evidentně motivováni ekonomickou situací, nicméně jako pravý důvod uvedli příčiny politické (např. příslušnost k Falun Gong).“* Je přitom s podivem, že následně žalovaný tuto zprávu, která potvrzuje možné problémy neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do Číny, při svém rozhodování nezohlednil a neobstaral si ani aktuálnější vyjádření MZV.
49. Žalovaný považuje za irelevantní žalobkyní navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že každý případ je posuzován striktně individuálně. Žalobkyně má naopak za to, že provedením těchto důkazů lze prokázat, že její žádost nebyla posouzena řádně, striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností, neboť v obdobných věcech pojednávajících rovněž o příslušnících Čínské lidové republiky, kteří byli ve své zemi původu pronásledováni ze shodných důvodů a velmi podobným způsobem, jim byla udělena mezinárodní ochrana. O použitelnosti těchto důkazů v tomto řízení svědčí jak podobnost těchto případů, tak i skutečnost, že tato rozhodnutí obsahují obsahově shodné pasáže s rozhodnutím napadeným, resp. obsahují pouze několik pasáží odlišných.

IV. Posouzení věci krajským soudem

50. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání. Přestože žalobkyně nesouhlasila s projednáním věci bez nařízení jednání, byly pro takový postup splněny podmínky vymezené v § 76 odst. 1 s.r.s. Tento postup soud dále podrobněji odůvodní.

51. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně je státní příslušnicí Číny, je svobodná bezdětná. Je křesťankou, hlásí k církvi Všemohoucího Boha, členkou je od září 2013. Dne 23. 5. 2016 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a sdělila, že v roce 2016 byla nucena vycestovat z Číny, neboť jí hrozilo zatčení z důvodu příslušnosti k Církvi všemohoucího Boha. V září 2015 byla zatčena její matka, od té doby se skrývala, viděla, jak jsou zatýkáni křesťané v jejím okolí, v březnu 2016 bylo na ni podáno udání, že je členkou nezákonného hnutí. Přes prostředníka požádala o vízum do ČR s cílem požádat zde o mezinárodní ochranu. ČR si vybrala kvůli panující náboženské svobodě a dobré pověsti, kdy tyto informace získala od prostředníka, který jí cestu zajišťoval.
52. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl proveden dne 1. 8. 2016, žalobkyně uvedla, že před opuštěním vlasti žila na různých místech města Zheng Zhou, stěhovala se pro obavy ze zatčení. Problémy s policií začala mít v roce 2013, poté co se stala aktivní věřící. Od roku 2009 do roku 2013 studovala vysokou školu, tu dokončila v červnu 2013. V té době byla věřící, ale nenavštěvovala setkání, neboť vláda a škola náboženství potlačovala. Neodvažovala se k víře přiznat. Školu dokončila v červnu 2013, od října 2013 začala navštěvovat pravidelně setkání církve. Její matka k církvi patřila již od roku 2010. Ve svém okolí se setkávala se zatýkáním souvěrců, v červenci 2014 (30. 07. 2014) s otcem telefonovala, chtěla popřát mamince k narozeninám, otec do telefonu uvedl, že matka je na setkání, hovor byl podle všeho monitorován, protože krátce poté policie hledala její matku doma, prohledala jim byt a otec, který není věřící, z obavy před problémy policií zaplatil 20 000 juanu. V listopadu 2014 byli zatčeni bratři a sestry z jejího okolí. To ji velmi vyděsilo, proto se rozhodla požádat o pas, aby v případě zhoršení situace mohla vycestovat, což učinila v prosinci 2014.
53. Při doplňujícím pohovoru dne 1. 11. 2016 žalobkyně znovu uvedla informace o církvi Všemohoucího Boha a okolnostech a motivech svého vstupu do církve. Zmínila, že její církev v Číně není povolena, ovšem prakticky žádné křesťanské učení není povolené. Žalobkyně vylíčila běžné aspekty svého náboženského vyznání, nauku, průběh setkání apod. O tom, že by šířila svoji víru v ČR, zatím neuvažovala, pokud by někdo měl zájem, ráda si o své víře pohovoří a ukáže mu pravdu evangelia z křesťanské lásky, aby i on došel ke spáse. Do církve vstoupila s vědomím, že by mohla mít potíže, ale když viděla svoji matku, jak otevřela své srdce ostatním, seznámila se s učením církve a uvěřila v příchod posledního Krista.
54. Žalobkyně v průběhu správního řízení popsala incident v roce 2014, kdy v listopadu 2014 byli zatčeni bratři a sestry z jejího okolí. Velice ji to vyděsilo. Poté v dubnu 2015 policie zadržela její kontakt, znal její jméno a adresu. Okamžitě se přestěhovala. V září 2015, za ní přišel jeden z bratrů, aby jí řekl, že u nich doma byla policie a odvedli matku, zároveň prohledali byt a odnesli si zhruba 30 000 yuanů, fotografii žalobkyně, náboženské knihy a nahrávky. Hned druhý den dala v zaměstnání výpověď, neboť se bála, že to bude první místo, kde ji mohou najít. Pak se zdržovala raději doma a nevycházela ven. V březnu 2016 došlo k incidentu v bytě její starší spoluvěřící. Po setkání ještě spolu seděly v pokoji a na stole zůstaly rozložené knihy, když vstoupila snacha spoluvěřící. Jakmile uviděla knihy, ptala se žalobkyně, jestli je věřící a hned jí řekla, že ji musí nahlásit, vyfotila si ji na mobil a začala telefonovat policii. Spoluvěřící se snažila snachu zadržet a zabránit jí v telefonování, protože věděla, že kdyby žalobkyni police zatkla, vyslýchali by ji a mučili. Žalobkyně z bytu utekla. V tržnici po cestě si koupila nové oblečení, změnila svůj vzhled, aby se lépe ochránila a postranními uličkami se dostala domů. Zhruba za dva dny dostala od spoluvěřící sestry dopis, ve kterém psala, že policie po jejím útěku opravdu přijela, vzali si od snachy její fotografii a vyptávala se spoluvěřící na žalobkyni a vyhrožovali jí. Spoluvěřící již neměla dobré zdraví a při výslechu omdlela, takže odešli. Žalobkyně dále uvedla, že setkávání sester a bratrů probíhalo v utajení, cestou na setkání nosili čepice a roušky, neustále kontrolovali, jestli je někdo nesleduje. K varování pro případ nebezpečí používali různá znamení, například do okna připevněný kus červené látky. Jeden z bratrů čekal před domem,

aby je varoval, kdyby se objevila policie. Žalobkyně sebou vždy nosila učebnice angličtiny, aby se mohla vydávat za lektorku. Při setkání byli opatrní, zpívali písně jen potichu, aby je neslyšeli sousedi. Po skončení setkání se rozcházel jednotlivě. Žalobkyně uvedla, že se necítila v bezpečí ani doma. Kdykoli někdo zaklepal, musela okamžitě schovat Písmo a veškeré věci, týkající se její víry. Nejvíce se obávala náhodných policejních prohlídek. Kdykoli slyší zvuk policejního auta, velmi ji to vyděsí. Je to důsledek prožitého strachu a nebezpečí v Číně. Žalobkyně popsala další incidenty, při kterých byli zatčeni její bratři a sestry ve víře, také uvedla, že byla informována o tom, že ji hledá policie, chodí po ulici s její fotografií a vyptává se na to, zda ji někdo zná a ví, kde bydlí. Poté již žalobkyně věděla, že je pro ni nebezpečné v Číně zůstat. Kromě toho ví, že obecně jsou věřící v Číně pronásledováni, matka žadatelky byla zadržena a dosud nebyla propuštěna, žadatelka neví, co s matkou je.

55. Žalobkyně při doplňujícím pohovoru dále uvedla, že kvůli víře přišla o zaměstnání a nemá možnost si najít jiné, neboť zaměstnavatel požaduje prohlášení, že není věřící. Žadatelka však nemůže popřít svoji víru, neboť víra pomohla její matce a víra pomáhá žalobkyni každý den až dodnes. Na dotaz ohledně popření její identity při podávání žádosti o vízum, pak uvedla, že neměla jinou možnost, vízum vyřizovala přes zprostředkovatele, který za ni podal všechny potřebné podklady a materiály, základní údaje jsou pravdivé, další údaje zajištěné přes zprostředkovatele mohou obsahovat nepravdivé údaje, ale proto, že věřící jsou v Číně ohroženi na životě, žalobkyně tyto informace akceptovala. Dále uvedla, že ať by se v Číně přestěhovala kamkoli, pro věřící lidi v Číně je to všude stejně nebezpečné, pořád ji někdo může nahlásit policii, kromě toho jsou v Číně na mnoha místech umístěny bezpečnostní kamery, a protože policie má fotku žadatelky a její osobní údaje, stejně by ji našli. Mezi bratry a sestrami žalobkyně byli mnozí, kteří přišli z jiných provincií, aby utekli před pronásledováním, ale nebezpečí bylo stejné. Žalobkyně uvedla, že se obává o svůj život, bojí se uvěznění a mučení.
56. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy žalobkyně ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z toho důvodu, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve Všemohoucího Boha. Žalovaný při posouzení žádosti vycházel především z výpovědi žalobkyně, doložených materiálů a podkladů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně. Po porovnání podkladů a informací sdělených žalobkyní dospěl žalovaný k závěru, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí církve Všemohoucího Boha, neboť její výpovědi stran uvedené církve v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Dále žalovaný konstatoval, že se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Po porovnání informací sdělených žalobkyní a dále informací získaných ve správním řízení o situaci členů náboženských menšin v Číně konstatoval, že tito věřící se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Dále se žalovaný v souladu se zákonem o azylu zabýval individuálním posouzením žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, tedy skutečností, zda ona sama byla během svého života ve vlasti pronásledována ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost. Žalobkyně k tomu uvedla, že během jejího života ve vlasti studovala vysokou školu a v červnu roku 2013 ji ukončila, v říjnu roku 2013 se stala věřící. Dále uvedla, že policie hledala její matku a v listopadu 2014 byli policií zatčeni spoluvěřící z jejího okolí, což ji vyděsilo a rozhodla se vrátit domů a vyřídit si pas. Dále uvedla, že se v září 2015 dozvěděla od spoluvěřících, že u ní doma byla policie, která odvedla její matku a zároveň prohledala byt a odnesla peníze a fotku žalobkyně a nahrávku odposlechů z domova její matky. Dále uvedla, že v březnu 2016 byla na setkání v rodině jedné ze spoluvěřících, když se domů vrátila snacha jedné spoluvěřící, která ji nakonec udala na policii. K tomu žalovaný uvedl, že posouzením skutečností sdělených

žalobkyní dospěl k závěru, že v jejím případě neshledal důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Tento názor odůvodnil tím, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek kontaktována, natož zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna nebyla a není trestně stíhána a ani se nestala terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů, a to ani z důvodu svého náboženského přesvědčení. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, nedošlo u ní k žádnému ohrožení, či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody, či jejich základních lidských práv.

57. Dále žalovaný k obavě žalobkyně z pronásledování a zatčení uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Uvedl, že pokud by čínské orgány skutečně reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře, nebo o ni měly sebemenší zájem, měly by po dobu jejího života ve vlasti bezesporu dostatek času, prostoru a právních prostředků, které by pro to mohly účinně využít, a to nejpozději při vycestování žalobkyně z vlasti. To se ale nikdy nestalo. Tvzení žalobkyně, že v té době, když si vyřizovala pas, neměly státní orgány ještě její přesné osobní údaje, nepovažuje žalovaný rozhodně za přesvědčivé. K problematice dodržování lidských práv a zejména k situaci v oblasti svobody náboženského vyznání v zemi původu žalobkyně na základě uvedených informací žalovaný nepopřel, že Čínu jistě obecně nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, či vysokým stupněm dodržování lidských práv, nicméně toto obecné konstatování pro udělení azylu rozhodně nestačí. Žalovaného však zajímala pouze a jen skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele došlo během jeho pobytu ve vlasti nebo by mohlo dojít při jeho návratu k závažnému porušení jeho lidských práv, a to pouze a jen z důvodů taxativně předvídaných zákonem o azylu. Žalovaný tak konstatoval, že neshledal při návratu žalobkyně do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a proto azyl neudělil. Uvedl rovněž, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil zvláštní zřetеле hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
58. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Při posouzení této otázky vycházel žalovaný z její výpovědi, jí doložených materiálů, žádosti o udělení víza pro příjezd do České republiky, včetně všech jeho podkladů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně. K materiálům předloženým žalobkyní pak konstatoval, že jejich překlad z ohledem na hospodárnost řízení prioritně nezajišťoval a na jejich obsah a důvod jejich doložení se žalobkyně dotázal v průběhu správního řízení. Konstatoval k tomu, že s ohledem na charakter doloženého materiálu lze uvést, že jeho obsah nemá souvislost s jakýmkoliv azylově relevantním pronásledováním žalobkyně a ostatně ani žalobkyně tyto skutečnosti v souvislosti s předloženým materiálem netvrdila.
59. Žalovaný opět uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Připomenul, že žalobkyni byl rovněž čínskými orgány dle jejich slov bez jakýchkoliv problémů a překážek vydán cestovní pas pro potřeby jejího vycestování a to s biometrickými údaji, včetně otisku prstů a fotografie, tudíž považoval za zjevné, že šlo o vydání dokladu na její pravou totožnost, kterému byla osobně přítomna. K obavám žalobkyně ze zatčení čínskými státními orgány z důvodů, že se do země nevrátila ve stanovené lhůtě, žalovaný uvedl, že takovou obavu považuje za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku. Konstatoval, že Čínskou republikou opouštějí každoročně tisíce občanů za účelem turistiky. Poukázal rovněž na neexistenci důkazu o systematickém týrání, včetně zadržování neúspěšných žadatelů o azyl. Uzavřel proto, že žalobkyně ze své vlasti bez jakýchkoliv potíží vycestovala s platným cestovním dokladem přes standardní hraniční přechod a pakliže tedy svoji zemi opustila legálně a bezproblémově, není důvod se domnívat, že by v případě svého návratu měla být za tento postup postihována. Dospěl tedy k závěru, že žalobkyně nesplňuje

zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu jí tedy neudělil.

60. S takto vyslovenými názory žalovaného se krajský soud neztotožnil, a proto žalobu považuje za důvodnou.
61. Prvně je třeba konstatovat, že žalobkyně sice přiznala, že při vycestování z Číny uvedla ve své žádosti o turistické vízum nepravdivé skutečnosti, nicméně tyto nepravdivé informace a doklady se nijak netýkají jejího azylového příběhu. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobkyně při následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany tuto skutečnost nijak nezapírala. V daném případě šlo totiž jednoznačně o údaje, které měly zvýšit šanci žalobkyně na získání víza a vycestování z Číny. Ani podání žádosti o mezinárodní ochranu s odstupem několika dnů nepovažuje krajský soud v daném případě za okolnost, která by měla mít takový vliv na hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti, jak činí žalovaný.
62. Krajský soud nemohl přisvědčit názoru žalovaného vyslovenému při posuzování podmínek daných ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy posuzování odůvodněnosti strachu žalobkyně z pronásledování z důvodu náboženství při jejím návratu do země původu.
63. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
64. Zde je nutno upozornit, že žalobkyně ve svém pohovoru uvedla, že věřící se stala v říjnu roku 2013 a to vlivem své matky. V listopadu 2014 byli policií zatčeni spoluvěřící z jejího okolí, což ji vyděsilo a rozhodla se vrátit domů a vyřídit si pas. Dále uvedla, že se v září 2015 dozvěděla od spoluvěřících, že u ní doma byla policie, která odvedla její matku a zároveň prohledala byt a odnesla peníze a fotku žalobkyně a nahrávku odposlechů z domova její matky. Dále uvedla, že v březnu 2016 byla na setkání v rodině jedné ze spoluvěřících, jejíž blízká příbuzná nakonec žalobkyni udala na policii. Lze tedy konstatovat, že již na základě těchto skutečností je možno dovodit přiměřenou pravděpodobnost toho, že v budoucnu by žalobkyně mohla být vystavena jednání představujícímu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, které uvádí, že „*Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
65. Citované ustanovení je provedením článku 9 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice, kterou zákon o azylu provádí a podle níž „*aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ženevské úmluvy, musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*“ Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 může být mimo jiné považováno fyzické nebo psychické násilí, včetně sexuálního násilí.
66. Nutno konstatovat, že žalovaný svůj závěr o neexistenci důvodných obav žalobkyně z pronásledování odůvodnil de facto pouze zpochybněním některých tvrzení žalobkyně, aniž by je však konfrontoval s informacemi ze zpráv o zemi původu. Žalovanému tak lze vytknout, že v napadeném rozhodnutí neprovedl hodnocení okolností sdělených žalobkyní a to na podkladě informací o zemi původu. Bylo namísto posoudit situaci žalobkyně dle čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, v němž je uvedeno, že je „*v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat,*

žda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souboru (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo lze považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu“. Sám žalovaný přitom ve správním řízení zcela nezpochybňoval, že příslušníci některých křesťanských církví jsou v Číně pronásledováni. Přitom by se očekávalo, že žalovaný provede hodnocení církve, k níž se žalobkyně hlásí, s následným hodnocením vztahu státních orgánů Číny k její ideologii a členům.

67. Závěr žalovaného je však v rozporu s opakovaným tvrzením žalobkyně o tom, za jakých okolností probíhají jejich náboženská setkání (což korespondovalo s informacemi o zemi původu shromážděnými žalovaným), s vylíčením incidentů, ke kterým došlo v roce 2014 a 2015, kdy jí hrozilo zadržení policií a kdy byli zadrženi členové církevní komunity, ke které patřila, o jejím následném strachu z pronásledování policií. Žalobkyně v zásadě konzistentní azylový příběh vylíčila a nezůstala pouze u obecných tvrzení a znalostí o pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, přičemž ve vylíčení toho, co prožila v souvislosti s vyznáváním víry, krajský soud neshledal zásadnější nesrovnalosti.
68. S ohledem na shora vzpomínané ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice lze tak připustit, že žalobkyně mohla mít odůvodněné obavy z pronásledování pro příslušnost k tvrzené náboženské skupině, přičemž tato skutečnost nebyla v průběhu správního řízení ničím vyvrácena. K tomu krajský soud dodává, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice nevyžaduje, aby se žadatel o azyl opakovaně vystavoval fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby následně mohl být úspěšný se svojí žádostí o mezinárodní ochranu.
69. Krajský soud se dále nemohl ztotožnit s názorem žalovaného, dle něhož žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnost vnitřního přesídlení v rámci Číny ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu a čl. 8 kvalifikační směrnice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toto svoje tvrzení řádně nezdůvodnil a z jeho rozhodnutí tedy není vůbec zřejmé, z čeho dovozuje, že jsou v daném případě podmínky pro aplikaci tohoto institutu splněny.
70. V návaznosti na shora uvedené musí krajský soud konstatovat, že žalovaný dostatečně nezhodnotil a následně tudíž ani neodůvodnil svůj závěr, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Tento nedostatek způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
71. Žalobkyně dále v žalobě uvedla, že v případě neudělení azylu dle ust. § 12 by v jejím případě bylo namíste udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, dle něhož *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
72. Žalobkyně spatřovala důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do Číny jí hrozí nebezpečí vážné újmy, tedy mučení, nelidské či ponižující zacházení, či trestání z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi. Připomenula k tomu, že žalovaný se nedostatečně věnoval hrozbě vážné újmy v případě návratu ve smyslu zmiňovaného ust. § 14a zákona o azylu. Měla rovněž za to, že závěry o mučení, nelidském a ponižujícím zacházení nemají oporu ve spise ani v početných zprávách o zemi původu a že v průběhu pohovoru vypovídala o několika konkrétních případech spoluvěřících, kdy došlo k jejich zadržení a přitom dokládala do spisu zdroje, které svědčily o špatném zacházení se souvěrci. Tato skutečnost u ní samozřejmě vzbuzovala obavu, že by takovému jednání mohla být vystavena i ona sama. Podívovala se nad tím, že dle žalovaného nelze hledání policií, nebezpečí zatčení, nutnost stěhování se a skrývání se, nemožnost scházení se s ostatními křesťany a nemožnost vyznávat svou víru považovat za útok na její lidská práva ve smyslu čl. 5 Všeobecné deklarace lidských práv.

73. K tomu krajský soud konstatuje, že se žalovaný s touto námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Je totiž zřejmé, že si žalovaný neobstaral žádnou zprávu o zemi původu, která by se blíž zabývala otázkou, zda jsou neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po svém návratu do Číny v nějakém ohrožení. Žalobkyně přitom v průběhu soudního řízení předložila celou řadu dalších důkazů, kterými vyvracela tvrzení žalovaného a z kterých vyplývaly problémy, jež mohou vzniknout neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří se vrací zpět do Číny.
74. V této souvislosti krajský soud rovněž přisvědčil žalobní námitce vytykající žalovanému, že nezajistil překlad dokumentů, které žalobkyně na obhajobu svých tvrzení v průběhu správního řízení předkládala. Žalovaný k tomu pouze obecně konstatoval, že jejich obsah nemá souvislost s jakýmkoliv azylově relevantním pronásledováním žalobkyně. S tímto názorem se nelze ve vazbě na shora uvedené ztotožnit. Přitom podklady, které obstaral na obhajobu svých názorů sám žalovaný, nedaly v žádném případě dostatečnou odpověď na to, zda žadatelům o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu do Číny hrozí či nehrozí nějaké nebezpečí. Lze uvést, že žalovaný se této otázce věnoval pouze v základní rovině a jeho závěr, že tyto osoby nejsou vystaveny systematickému týrání, včetně zadržování a špatného zacházení, nelze považovat za objektivní. Žalobkyně přitom sama v průběhu správního řízení upozornila na důkazy, z nichž dle jejího názoru zřetelně vyplývalo, že závěry žalovaného přinejmenším zpochybňují nebo dokonce i vyvracejí.
75. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude žalovaný právními názory vyslovenými krajským soudem vázán (§ 78 odst. 5 uvedené právní úpravy). Z uvedeného důvodu krajský soud nepřistoupil k jednání ve věci ve smyslu požadavku žalobkyně, neboť měl za to, že důvody shora uvedené naplnily podmínky pro aplikaci ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. ve spojení s ust. § 51 odst. 2 uvedené právní úpravy. Bude tedy na žalovaném, aby odstranil nedostatky správního řízení, které jsou mu krajským soudem vytykány. K tomu bude nezbytné, aby si obstaral aktuální informace o zemi původu žalobkyně, z nichž bude moci vycházet při posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétních námitkách v žalobě obsažených. Jeho povinností rovněž bude provést test „reálného nebezpečí“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82) a posoudit, zda žalobkyni v případě návratu do Číny nehrozí nebezpečí vážné újmy ve formě mučení a nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Dále krajský soud podotýká, že podkladem pro nově otevřené správní řízení budou i závěry plynoucí ze Zprávy Veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018 a navazující Závěrečné stanovisko ze dne 21. 6. 2019, které byly výsledkem šetření Veřejné ochránkyně práv ve věci neudělení mezinárodní ochrany státním příslušníkům Čínské republiky hlásícím se ke křesťanskému vyznání. Krajský soud rovněž připomíná, že k obdobným závěrům, jaké byly vysloveny shora, dospěl i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích – sp. zn. 9 Azs 39/2019 a 9 Azs 125/2019. Na závěry tam vyslovené proto zdejší soud plně odkazuje.
76. Dále krajský soud uvádí, že žalobní námitky procesního charakteru nelze považovat za důvodné. Žalobkyně zpochybňovala postup žalovaného, který jí konečné rozhodnutí nepředložil v jejím mateřském jazyce. Této námitce nelze přisvědčit. V souladu s ustanovením § 16 odst. 1 správního řádu se ve správním řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Ustanovení § 22 zákona o azylu pak jako speciální právní úprava ve vztahu ke správnímu řádu pro řízení ve věci mezinárodní ochrany stanoví, že: „Účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. Písemnosti vyhotovené v cizím jazyce je účastník řízení povinen předkládat v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého; to neplatí, jde-li o písemnost vyhotovenou v jazyce, v němž se vede řízení podle věty první, nebo pokud ministerstvo takový překlad nevyžaduje. Ministerstvo účastníku řízení ve věci mezinárodní

ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván. Účastník řízení je oprávněn přizvat si na své náklady tlumočníka podle své volby.“ Z uvedeného vyplývá, že žadateli o azyl se rozhodnutí správního orgánu vyhotovují v českém jazyce, neboť právní předpisy správnímu orgánu neukládají povinnost překládat svá rozhodnutí do jiného jazyka, žadateli o azyl je však bezplatně poskytován tlumočník. Krajský soud k této námitce konstatuje, že postup žalovaného, který při předání rozhodnutí zajistil tlumočení a žalobkyně byla dostatečně obeznámena s obsahem rozhodnutí a poučena o dalších svých právech a povinnostech, lze považovat za přípustný. Právo žalobkyně na spravedlivý proces tím nebylo dotčeno a nelze přehlédnout, že ve správním řízení byla zastoupena advokátem znalým českého jazyka. Nelze tedy souhlasit s tím, že by ji tak žalovaný připravil o účinnou možnost obrany.

V. Náklady řízení

77. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Jejími důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byla odměna zástupkyně a její režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupkyně provedla celkem 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Proto rozhodl tak, jak je uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. října 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně